

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เขาติดต่อมานานแล้ว เราจะบอกว่า “ไม่ให้สัมผัสหรือก อย่างไม่ให้” เพราะว่าออกไปมันสะเทือน ! คำว่า “สะเทือน !” เราเข้าใจนะ ฉะนั้น แต่มาคิดอีกทีหนึ่ง ถ้ามาคิดอีกทีหนึ่ง ในสังคมของศาสนาเรา..

เรายกตัวอย่างถึงหลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ ถ้าเราคิดถึงหลวงปู่มั่น คิดถึงหลวงปู่เสาร์ คิดถึงครูบาอาจารย์ แล้วเราจะซาบซึ้งมาก ซาบซึ้งที่ว่าท่านเมตตา ท่านรักพวกเรา มาก ท่านอยากจะทำสัตว์ชนสัตว์ ท่านอยากพาพวกเราไปมาก ท่านถึงบอกว่า “ให้เข้ามา ปฏิบัติ ให้เข้ามาฝึก ให้เข้ามาหัด ให้คนนั้นมีข้อวัตร มีระเบียบ เพื่อจะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ของศาสนาไป”

ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์.. เช่น เราไปอยู่กับหลวงตา พระมากขนาดไหน ท่านก็ รับไว้.. รับไว้.. ท่านบอกว่า “หนักอก ! หนักอกขนาดไหนก็รับไว้” มันเก่งๆ ก้าวๆ

เหมือนกับเรานี่ คนทำงานเป็น แล้วก็รับคนทำงานไม่เป็นมาอยู่กับเรานี่ ทำงาน แล้วมันขัดแย้งกันไปหมดเลย เราก็ต้องฝืนนะ คนทำงานเป็นและคนทำงานไม่เป็น ที่ ทำงานให้ผิดๆ ตลอดไปนี่ เราทำงานกับคนๆ นั้นเราหนักใจไหม ? หนักใจทั้งนั้นละ แต่ ก็ทนเอา.. ทนเอา.. ดัดแปลงคนๆ นั้นให้ทำได้

ย้อนมา “วงการปฏิบัติ” ในเมื่อเราปฏิบัติกัน คนที่ปฏิบัติให้ถูกต้อง มันเป็นไปได้ ไม่ได้หรือ รับใครเข้ามาคนหนึ่ง มันก็เหมือนขอนแก่นทั้งก่อน หลวงตาท่านบอก “ขอนแก่นทั้งก่อน” แล้วเอามาเราก็ต้องมาตาก มาถาง มาอะไร ฉะนั้น ใ้คนทำผิดมันก็มีเป็น ธรรมดา

แต่ถ้าทำผิดแล้วนะ ทำผิดแล้วแก้ไข คือทำผิดแล้วเขาเห็นว่าตัวเองยอมรับว่าผิด มันก็น่าให้อภัย นี่มันต้องให้อภัยกัน ถ้าเราไม่ให้อภัยกัน ไม่ให้ออกสกัน คนเราจะสร้าง

คนขึ้นมาได้อย่างไร การสร้างคนขึ้นมา เราจะฝึกฝนขึ้นมา มันก็ต้องมีการผิดมาเป็นธรรมดาทุกๆ คน

แต่ถ้าผิดแล้วยอมรับ ผิดแล้วแก้ไข ใ้มันผิดแล้วมันไม่ยอมแก้ไข มันเพียงแต่อ้างนะ ผิดแล้วก็หาคนโน้นมารับประกัน หากคนนี้มาค้ำประกัน มันไม่ได้แก้ไข มันดิ่งกัน ผิดไปทั้งยวงใจ “อาจารย์องค์โน้นก็ชมว่าถูก.. อาจารย์องค์นี้ก็ชมว่าถูก..” แล้วตัวเองทำไมถึงไม่แก้ไขล่ะ ถ้าเราผิด แล้วเราแก้ไข อันนี้ละ เออ !

ถ้าเราเป็นผู้ใหญ่ นะ เรามองเด็กๆ สิ เด็กๆ ที่มันหัดปฏิบัติ นะ เด็กๆ ที่มันหัดฝึกงาน มันไม่ผิดที่ไหนมันมี มันผิดทั้งนั้น ! ในวงสังคมของพระปฏิบัติ มันก็เป็นอย่างนั้น ครูบาอาจารย์นะ โอ...

เราขอนิสัยกันทำไม ? เราขอนิสัยเพราะเรามันพินคิบๆ ใจ เราเป็นคนขวางโลก ใจ เราเป็นคนไม่เอาไหนใจ “ขอนิสัย” ก็คือเปิดโอกาสให้อาจารย์คอยติ คอยบอกใจ เรา รู้ตัวเราเองไม่ได้หรอก ก็เลสมันเข้าข้างตัวเองทั้งนั้นนะ

นี่พูดถึงว่า การผิดพลาด แล้วเราบอกว่า ถ้าผิดแล้วมันต้องฆ่ากันตาย มันเป็นไปได้หรือไม่ หรือ เพียงแต่ต้องให้มันรู้ถูก รู้ผิด ถ้ารู้ถูก รู้ผิดนะ เราแก้ไขไป ถ้ามันรู้ถูก รู้ผิด มันจะแก้ที่เรา ใ้มันไม่แก้ที่เรา มันไปแก้ที่สังคม สังคมต้องยอมรับเรา ไปแก้ที่คนนอกใจ

ทุกคนก็ว่า “เราถูก ! เราถูก !” เหมือนเรานี้แต่ต้องไม่ได้เลย แต่ต้องไม่ได้แล้วเอาอะไรล่ะ ก็อ้างธรรมะพระพุทธเจ้าทั้งนั้น นี่พูดถึงสังคมนะ ประเพณีวัฒนธรรม ประเพณีของเรา ครูบาอาจารย์ ธรรมวินัยเขาเคารพกันด้วย อาวุโส กันเต นี่อาวุโส กันเต เราก็เคารพกันอยู่แล้ว ด้วยความเคารพบูชา

ฉะนั้น ความผิดพลาดถ้าเป็นความจริง เขาต้องไม่พูดแบบนินทา นินทาคือพูดกันลับหลัง ต้องพูดกันต่อหน้า ถ้าพูดต่อหน้า เข้าไปถึงตัวเลย ถ้าเป็นสุภาพบุรุษนะ พอพูดด้วยเหตุด้วยผล มันก็เป็นประโยชน์ไป

แต่ถ้าเข้าไปถึงตัวเลยนะ เข้าไปแล้วเขาก็กลืนเลย “นี่คนนั้นก็รับรองเรา.. คนนั้นก็รับรองเรา..”

เรามองมาตลอด เรื่องอย่างนี้เรามองมาตลอด แล้วมันเห็นผิดมาตั้งแต่ต้นนะ ! ก็อย่างที่ว่า ถ้ามันผิด มันถึงเวลาแล้วนี่..

ในวัฒนธรรมของชาวพุทธเรา ใครผิดใครถูก.. กรรมมันจะให้ผล ! ทำสิ่งใด แล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย เพราะขณะทำไม่มีสติ ถ้ามีสติเราจะทำสิ่งนั้นใหม่ เว้นไว้แต่กิเลสมันปิดตา ไม่มีสติแล้วกิเลสมันปิดตาด้วย เข้าใจว่าทำแล้ว ใครจะรู้ทันเราไม่ได้ สิ่งนี้มันเป็นนามธรรม ใครก็ทำไม่ได้

เราเองนะรู้ ความลับไม่มีในโลกหรอก ! คนพูด คนทำนะ รู้เต็มหัวใจ คนทำนะรู้ เพราะการปฏิบัติ คูลี เวลาหลวงปู่มัน ท่านแก้หลวงตา สูงส่งขนาดไหนนะ เราไม่ทันหรอก ท่านชี้จุดบกพร่องของเราได้หมดเลย “ตรงนั้นยังผิด.. ตรงนี้ยังผิด.. ตรงนี้ยังผิด..” ไอ้เราปิดหมดแล้วนะ เราว่าทำดีที่สุดแล้วนะ ทุกคนอยู่กับครูบาอาจารย์ก็เป็นอย่างนั้นอยู่กับครูบาอาจารย์ก็อยากจะทำอะไรให้มันถูกต้องที่สุด

แต่ด้วยความไม่รู้ ผิดด้วยความไม่รู้นี้ เราไม่รู้หรอกว่าเราผิดตรงไหน ผิดด้วยความไม่รู้ว่าจะปิดอย่างไร ..เราปิดไม่ได้หรอก เพราะเราไม่รู้ว่ามันผิดตรงไหน.. คนไม่รู้ว่าจะผิดตรงไหน จะปิดอย่างไร? แต่คนรู้มันเห็น มันเปิดโล่งหมดเลย นี่มันผิดอย่างนั้น ! มันผิดอย่างนั้น ! แต่ไอ้คนไม่รู้มันนึกว่าปิดหมดคนนะ ไม่มีใครรู้กับเรานะ ทั้งๆ ที่เรารู้อยู่แล้ว

อันนี้พูดถึงสังคม สังคมเป็นอย่างนั้น นี่เวลาบอกว่าทำด้วยความมีสตินะ ไม่ใช่ทำด้วยอยากออกไปสังคม.. ไม่อยากออกไปสังคมเลย สังคมเป็นเรื่องของสังคม

เขาบอกว่า “อยากดัง ! อยากใหญ่ !”

เราก็พูดว่า “เพราะมันอยากดัง อยากใหญ่ เพราะโมฆะบุรุษ โมฆะตายเพราะลาภ ตายเพราะสักการะ ตายเพราะความมีชื่อเสียง”

แล้วชื่อเสียงมันมีอะไร ? ลาภสักการะมันมีอะไร ? มันมีแค่ไหน ?

แต่ขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น อันนั้นมันเกิดขึ้นมาด้วยอำนาจวาสนา ด้วยบารมีของท่าน ด้วยคุณงามความดีของท่าน สังคมเขายอมรับนับถือของเขาเอง ในเมื่อสังคมยอมรับนับถือของเขาเอง เราจะไปปฏิเสธได้ไหม

สิ่งที่สังคมเขายอมรับนับถือของเขาเอง เขาเห็นคุณประโยชน์ของเขาเอง เขาแสวงหาของเขาเอง อย่างนี้มันปิดกั้นไม่ได้หรอก อย่างนี้มันเป็นเรื่องสุคติวิสัยที่เราจะปิดกั้น แต่ถ้าด้วยความอยาก ความอยากก็คือกิเลส

ความอยาก ! อยากอะไร ? อยากให้เขาฟังเรา อยากให้เขาเชื่อถือเรา แล้วพูดไปด้วยความไม่รู้เขาก็เชื่อถือเราไป แต่เวลามันรู้ขึ้นมาละ ความที่ไปสอนเขาด้วยความไม่รู้นี่ มันจะเสียหายไปหมดเลย เพราะเราไม่รู้แล้วเราไปสอนเขา

นี่ไง เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “เราหลง ! ยังไม่เท่ากับเราไปชักชวนให้คนอื่นหลงนะ เราหลงก็เป็นความผิดอันหนึ่ง”

นี่ทางโลกกลับกัน เวลาฆ่าคนอื่นตาย การฆ่าคนอื่นตาย โลกเขาตัดสิน ติดคุก ๒๐ ปี เวลาฆ่าตัวตาย ทางโลกไม่มีความผิดนะ แต่ในทางธรรม .. ฆ่าคนอื่นตาย หลอกหลวงเขา ทำให้เขาหลง กับเราหลง ถ้าเราหลงเห็นใหม่ การฆ่าตัวตายในธรรม นี่ต้องฆ่าตัวเองอีก ๕๐๐ชาติ

นี่เหมือนกัน เราหลงก็ส่วนเราหลงนะ เราหลงแล้วก็ชักชวนให้คนอื่นเขาหลงไปอีก แต่ถ้าเราไม่หลงละ คูสิ ในมุขกลับนะ เวลาเราอยู่กับครูบาอาจารย์ ถ้าเราไม่มีสติปัญญาละ เวลาเขาพูดนะ เวลาคนไม่รู้ มันไม่รู้ว่าผิด ไม่รู้ว่าถูก ใช่มั้ย เวลาพูดไปพูดด้วยความไม่รู้ ทั้งๆ ที่เขารู้นะ

อย่างพุทธโฆ พุทธานุสติ ธรรมานุสติ สังฆานุสติ อย่างกรรมฐาน ๔๐ ห้อง พระพุทธเจ้าวางไว้ถูกต้อง นี่ความถูกต้อง !!

เขาเสียสติซะ ! “ไม่มีความหมาย.. มันทำให้เสียเวลา.. ใช่วิปัญญาตัดไปเลย..” เห็นไหม เขาเอาความไม่รู้ของเขามาเสียสติ มาทำให้สังคมอ่อนแอ สังคมถ้าเขาเก็บหอมรอมริบ เขาตั้งสติปัญญามา เขาพยายามตั้งเนื้อตั้งตัวขึ้นมา เขาจะเป็นคนเข้มแข็ง เขาจะอยู่ในสังคมด้วยความเข้มแข็ง ก็ไปเสียสติเขา สิ่งนั้นไม่ดี.. สิ่งนี้ไม่ดี..

แต่เวลาเรายู่กับครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่น หรือครูบาอาจารย์ เวลาเห็นลูกศิษย์ที่ไม่มีสติ เดินถ่อเนี้ย ท่านบอกว่า “รับไม่ได้เลย ! เหมือนซากศพเดินได้” แล้วท่านจะพูดให้เราได้ดี นี่คนๆ นี้มันไม่มีจิตแล้ว เดินมาเหมือนซากศพ คุณทำอะไรทำไมไม่มีสติเลย เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูดนี่คือท่านพูดเตือน พูดเหมือนเสียดสี แต่เสียดสีให้เราได้ดีนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเป็นธรรมนะ ท่านพูดให้เราได้ดี พูดให้เราเข้าสู่สังขาร ให้เราเข้าสู่ความจริง

แต่คนไม่รู้ณะ เราจะเข้าสู่ความจริง เขาเสียดสีให้เราเป็นคนอ่อนแอ เสียดสีให้คนเราเป็นคนไม่เอาไหน เสียดสีให้คนเราไม่รับผิดชอบอะไรเลย แล้วอย่างนี้เป็นธรรมไหม ?

นี่เรามองมาตลอด เวลาพูดนะ มันพูดเสียดสี “ ถ้าคนตั้งใจ คนจงใจ คุณ นั่งตลอด รุ่งก็นั่งเอาไว้อวดกัน.. ทำอะไรก็เอาไว้อวดกัน.. มันเกร็ง มันเคร่ง มันอะไร...”

มันเกร็ง มันเคร่ง... คนตั้งใจทำคุณงามความดีนะ ถ้าเขาตั้งใจของเขา ความตั้งใจใหม่ๆ นั้นมันก็เกร็ง ก็เคร่งเป็นธรรมดา แต่ถ้าพอเขารู้ว่าผิด เวลาเราเกร็งของเรานะ เวลาเราเคร่ง เคร่งธรรมวินัยก็ดี แต่ถ้าเราเกร็งมันทำอะไรไม่เป็นธรรมชาติหรือ

จิตถ้ามันเกร็งมันลงสมาธิไม่ได้หรือ

ถ้ามันรู้ว่าจะนั่งเกร็ง แล้วเราลงสมาธิไม่ได้นะ เดียวมันก็ผ่อนเอง เพราะมันเกร็งแล้ว ทำให้ตัวเราทุกข์ใจ ถ้ามันทำให้ตัวเราทุกข์ เราก็ต้องแก้ไขของเรา เราก็ต้องดัดแปลงของเราไป จากเกร็ง มันก็ทำให้เป็นธรรมชาติ ทำให้เป็นปกติธรรมดา พอเป็นปกติธรรมดา จิตมันก็เริ่มเข้าที่ มันก็ลงของมันไป แต่ถ้าอ่อนแอเลยนะ มันไม่ได้เลยนะ

เหมือนกับเราปีนบันได เราไม่ขึ้นบันไดเลย เราอยู่ที่ตีนบันได เราไม่ขึ้นบันไดเลย เราจะปีนบันไดไม่ได้ แต่เราจับบันไดแล้วมันเกร็ง มันขาสั่นนะ แต่ถ้ามีพยายามฝึกนะ เดียวมันจะขึ้นบันไดได้

นี่ไง โอกาสมันมี.. โอกาสที่คนเกร็ง คนเคร่ง มันมีโอกาสมากกว่าคนที่ไม่เอาไหน แล้วบอกว่า คนเกร็ง คนเคร่ง มันผิดไปหมด มันไม่เอาไหนเลย นอนตีแปดเลย อยู่เฉยๆ มันจะหล่นมาจากฟ้าหมดเลย แล้วอย่างนั้นถึงจะเป็นความจริงหมดเลย

นี่มันเป็นมุกกลับ เห็นไหม เวลาครูบาอาจารย์ท่านติท่านเตือน มันเหมือนกับ “นักปราชญ์” นักปราชญ์คอยชี้มุมทรัพย์ให้เรา นะ อันนั้นเป็นประโยชน์มาก แต่คนโง่ ! คนโง่ ! คนไม่เอาไหน คนไม่รู้จักตัวเอง แล้วที่ไปเสียดสีนะ เสียดสีธรรมของ พระพุทธเจ้า นะ เวลาเสียดสีนี้เสียดสีพุทธโศ “พุทธโศ ไม่ดีไปหมด อะไรก็ไม่ดีไปหมด สติก็ไม่ดีไปหมด ถ้าสติดี สติฝึกหัด นี่เป็นสติปลอม ถ้าแปลอ biss สติมาเอง ความเปลอ ความไม่เอาไหนนะมันดีไปหมดเลย เป็นธรรมหมดเลย เวลาเรากำหนดจิตไป พอถึงที่สุดแล้วจิตมันจะลงสู่สมาธิ เวลาลงสู่สมาธิมันจะลงสู่ที่ไหน.. มันก็ต้องลงสู่จิต เพราะเรามีจิตอยู่ ” นี่พูดโดยที่เขาคิดเอาเองนะ

นี่เขาไม่คิด เขาไม่รู้ถึงความมหัศจรรย์ของจิต เวลาครูบาอาจารย์ ความมหัศจรรย์ของจิตนี้ จิตมันสร้างภาพได้ จิตมันมีสัญญาของมันได้ จิตมันเก็บอำนาจวาสนาบารมีของเราได้ จิตนี้มันมหัศจรรย์มาก ! คุณิ พระโพธิสัตว์เห็นไหม ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย มันเก็บลงอยู่ที่จิตหมดเลย

จิตนี้เหมือนเมล็ดพันธุ์พืช คุณิ เพียงเมล็ดเดียว เวลาเราไปปลูก คุณิ อย่างต้นยาง ต้นหนึ่ง ๕ คนโอบ ๑๐ คนโอบ มันเกิดจากเมล็ดเพียงเมล็ดเดียว จิตของเรานี้ จิตมันมีคุณสมบัติของมันเห็นไหม

แล้วบอกว่า “ไม่ต้องทำอะไรเลย มันจะเกิดเอง ”

มันก็เกิดจากกิเลสไง เกิดแบบหลุมรักชฎ เกิดจากสิ่งที่ไม่เอาไหนไง แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา นะ ผิดหมดเลย ! ผิดหมดเลย !

พูดมาตลอด เวลาเราบอกว่า หลวงปู่มั่นท่านพูดเอาไว้แล้ว “ต่อไปอนาคตมันจะเอาแต่แย่ง ” ก็เอาแต่กิตติศัพท์ กิตติคุณของสายพระป่า สายพระป่าขึ้นมาตั้งแต่ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ตั้งแต่ทำลงมา ๓ ชั่วโมงคนนี่ “จะเอาแย่ง ” เอาแย่งก็คือขอ เป็นพวก ขอเป็นพระป่า ขอให้มึศกยภาพ แต่ไม่เอาอย่าง !

จะเอาอย่างก็ต้องทำให้เหมือนสิ ! ทำให้ได้ดี ! เวลาครูบาอาจารย์ อย่างเช่น หลวงปู่ดี เวลาพระเรา นะ บอกว่าหลวงปู่ดีท่านทำอย่างนั้นๆ มันจะทำตาม ใอนันมันเป็น

จริตนิสัย ท่านเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนา หลวงปู่มั่นชมมาก ท่านมีอำนาจวาสนาเพราะท่าน มีอภิญญา ท่านรู้ของท่านไปหมดละ

หลวงปู่มั่น อยู่ที่ถ้ำเชียงดาว เห็นไหม เวลาเห็นในถ้ำมันยาวขนาดไหน ให้หลวง ปู่ตื้อพิสูจน์ ท่านเห็นโดยของท่านอยู่แล้ว เห็นจากภายใน แต่ต้องการพิสูจน์ ให้ ตรวจสอบ ให้ลูกศิษย์กับอาจารย์ยอมรับกันด้วยความเป็นจริง ให้หลวงปู่ตื้อนี้ท่านดำเนิน ไปในถ้ำเชียงดาว ๗ วัน ๘ วันไม่มีทะเล เห็นไหม ขึ้นไปบนยอดเขา พิสูจน์กัน นี้เวลา ของจริงกับของจริงอยู่ด้วยกันเห็นไหม

แต่เวลาพวกเรานะ หลวงปู่ตื้อทำอย่างนั้น หลวงปู่ตื้อทำตามสบาย หลวงปู่ตื้อไม่ ทำอะไรเลย..

หลวงปู่ตื้อนั่ง ๗ วัน ๘ วัน ทำไม่ไม่พูดบ้างละ ! นี่เอาอย่าง

จะเอาเยี่ยงไร เอาเยี่ยงที่หลวงปู่ตื้อท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ท่านสำเร็จเป็น พระอรหันต์ คือท่านพ้นจากสมมุติบัญญัติไปแล้ว มันก็เป็นกิริยาเฉยๆ เป็นกิริยาของพระ อรหันต์ แต่จริตนิสัยของท่าน ท่านมีคุณสมบัติ

คุณสมบัติที่อภิญญา ๖ นี้สุดยอดมากเลย ท่านจะรู้ของท่านไปหมดละ แต่ท่านไม่ เอามาพูด ไม่เอามาโม้ แต่หลวงปู่มั่นนะเป็นคนกำปรักกันว่า หลวงปู่ตื้อท่านสุดยอด! สุด ยอด! แล้วเวลาไปอยู่กับหลวงปู่มั่นเห็นไหม เวลาที่แจกอาหาร เราจะไปเยี่ยมครูบา อาจารย์กัน เราจะระลึกนึกถึง เราจะมีคารวะพนบบอบ

เวลาไปที่หนองผือเห็นไหม เวลาที่แจกอาหารอยู่ หลวงปู่ตื้อท่านฉันเลย นี้หลวง ปู่มั่นก็อยู่ที่นั่นนะ

“อ้าว.. ท่านตื้อ ท่านฉันทำไมละ ”

“อ้าว.. ก็ผมหิวนะ ผมหิว ผมก็จะฉันนะ”

ท่านก็ไม่เอ็ดไม่ว่า เพราะว่ามันพ้นจากสมมุติบัญญัติไปแล้ว ท่านก็พ้นแล้ว ทุก คนในสังคมที่พ้นแล้ว แต่ท่านหวังพระเห็นไหม “ หมู่มณะ ! จำไว้ละ.. ใครอย่าเอาอย่าง ท่านตื้อนะ จะเอาอย่างนี้ไม่ได้ จะฉันเอง ทำเอง อย่างนี้ไม่ได้ ”

เห็นไหม ฟังสิ ในอันหนึ่ง ผู้ที่พ้นไปแล้วท่านทำของท่านก็ถูกต้องดีงาม แต่ไอ้ผู้ที่
ไม่รู้เรื่อง มันก็จะเอาแบบอย่าง เอาแต่สิ่งที่สะดวกสบาย แต่เวลาท่านภาวนาของท่าน นั่ง
๗ วัน ๘ วันท่านทำของท่าน ท่านใช้ปัญญาของท่าน ไม่มีใครพูดถึงเลย !! ไม่มีใครพูด
เยี่ยงอย่างที่หลวงปู่ที่ท่านทำ ไม่มีใครพูดถึงเยี่ยงอย่างที่ครูบาอาจารย์ประพฤติปฏิบัติมา
เลย ! แต่เวลาท่านอยู่ด้วยความสุขสบายของท่าน ท่านพ้นของท่านไปแล้ว

นี่อู๊.. ไปเอาเป็นตัวอย่าง ไปเอาแต่อย่างนี้มาอวดกัน ไปเอามาพูดกันว่า “ทำไม
ครูบาอาจารย์ทำได้.. ทำไมครูบาอาจารย์ทำได้..”

นี่พูดถึงเห็นไหม เวลาโลกเขามองกัน เราก็มีมอญนะ จริงๆ นะ เรื่องของโลกก็คือ
เรื่องของโลก วันนั้นเขามาขอแล้ว เราบอกว่าไม่ได้หรอก เรามีพ่อแม่ ต้องพ่อแม่
อนุญาต เราถึงจะพูดได้ ก็คุยกันอยู่พักใหญ่ เขาบอกมันเป็นข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริง ...
ข้อเท็จจริงเท่านั้น ไม่เอาอะไรเลย เอาข้อเท็จจริงเท่านั้น

พอเอาข้อเท็จจริง ในเว็บไซต์ก็มีอยู่แล้ว ในเว็บไซต์เขาก็ตัดไปลงที่อื่นหมดแล้ว
เขาจะเอาสดๆ ... คือเขาจะเอารูปนั้นแหละ แต่เสร็จแล้วเขาก็ทำไปแล้ว นี่พูดถึง...

เราก็พูดไป พูดแบบว่ามันเป็นอย่างนี้ *หลักเป็นอย่างนี้* ในหมู่กรรมฐานเป็นอย่างนี้
พูดเป็นอย่างนี้ แล้วผิดถูกนั้นให้สังคมตัดสินกันไปเอง

แล้วนี่พูดถึงนะ มันพูดด้วยหลัก แต่ถ้าไม่มีหลัก มีก็คลอนแคลนกันไป แล้วก็ถูกลง
กั๊กกันไปอีก แต่ที่นี้มันเป็นหลักอย่างนี้ แล้วยืนในหลัก เพราะพูดอยู่แล้ว “**อริยภูมิ ใครจะ
ตรวจสอบ**” เที้ยวแจก เที้ยวแถม.. อริยภูมินี้ แถมเค้าไปทั่วนี้ใครจะตรวจสอบ

ที่นี้พอบอกว่า มีคนตรวจสอบ ก็ตกใจ คูสิ ...ใครตรวจสอบ แล้วคนตรวจสอบ
เขาตรวจสอบกันได้อย่างไร เกลือก็คือเกลือ น้ำตาลก็คือน้ำตาล เกลือกับน้ำตาลเอามาอยู่
ด้วยกัน เกลือก็คือเกลือ นี่ก็เหมือนกัน *คุณธรรมก็คือคุณธรรม ผู้รู้จริงก็คือผู้รู้จริง ถ้าไม่
จริงมันก็คือไม่จริง แล้วพูดออกไป พูดเฉยๆ พูดอยู่อย่างนั้นล่ะ แต่ตอนนี้มันเป็นความ
จริงขึ้นมาแล้ว มันก็เดือนร้อนแล้ว*

“ สิ่งใดทำแล้วเสียใจภายหลัง สิ่งนั้นไม่ดีเลย ”

สิ่งนั้นไม่ติดย... มันก็ให้ผลตามความเป็นจริง เอวัง